
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 49/11-12(563-564), 181-182

2004

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Wszystkie przedstawione wyżej 4 procesy spina wspólna klamra: stanowisko jury i wpływ jego na kształtowanie się procesu angielskiego. Szkoda, niestety, że zostało to tak słabo zaakcentowane w recenzowanej książce w interesującym skądinąd podsumowaniu lorda Birketta. Książka jest ciekawa i godna przekładu na język polski.

Stanisław Waltoś

★

Orzecnictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Orzeczenie z 8 września 1962 r. (WKD 119/62)

Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się na wniosek rzecznika dyscyplinarnego oraz na podstawie jego aktu oskarżenia, po czym toczy się ono z urzędu, cofnięcie więc aktu oskarżenia przez rzecznika lub skargi przez pokrzywdzonego nie wiąże komisji dyscyplinarnej.

Dnia 8 września 1962 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w A od postanowienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z 5 maja 1962 r. (KD 13/61), orzekła:

zaskarżone postanowienie uchylić i sprawę przekazać Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Obwiniony adw. X oskarżony został o to, że w dniu 14 stycznia 1958 r. w A, występując w sądzie wojewódzkim jako rewizyjnym w charakterze obrońcy w sprawie z osk. J.W., podniósł w formie zarzutu rewizyjnego, że w dniu 15 maja 1957 r. adwokat Y zastąpił go w tej sprawie jako substytut w sądzie I instancji bez jego wiedzy i zgody, a także wbrew woli klienta, tj. o postępowanie sprzeczne ze słusnością i godnością zawodu.

Postanowieniem z 5 maja 1962 r. Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w A umorzyła postępowanie dyscyplinarne wobec cofnięcia oskarżenia przez rzecznika dyscyplinarnego i oświadczenia zgodnego adwokatów X i Y o ich pojednaniu się, mając poza tym na uwadze znaczny upływ czasu od daty inkryminowanego zajścia, co w wysokim stopniu musi osłabić szkodliwość społeczną czynu, który w gruncie rzeczy ma charakter nieporozumienia.

Od postanowienia tego odwołał się rzecznik dyscyplinarny, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu odwołania rzecznik podkreśla, że zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury w związku z art. 3 k.p.k. postępowanie dyscyplinarne umarza się, gdy zachodzi okoliczność wyłączająca ściganie. W konkretnej sprawie okoliczność taka nie zaszła, albowiem zgodnie z orzeczeniem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej z 12 marca 1960 r. (WKD 13/60) „cofnięcie skargi przez pokrzywdzonego i pogodzenie się jego z obwinionym nie stanowi okoliczności wyłączającej ściganie”. Również cofnięcie oskarżenia przez biorącego udział w sprawie rzecznika dyscyplinarnego nie upoważniało Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do odstąpienia od meryto-

rycznego rozpoznania sprawy (§ 5 rozp. o post. dyscypl. w sprawach adwokatów oraz art. 54 k.p.c.). Natomiast pogodzenie się obwinionego z pokrzywdzonym oraz wniosek tego ostatniego o umorzenie postępowania może stanowić okoliczność łagodzącą.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna uchyliła zaskarżone postanowienie i przekazała sprawę Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, wychodząc z założeń następujących:

Odwołanie rzecznika dyscyplinarnego trafnie powołuje się na orzeczenie WKD 13/60, wydane w analogicznej sprawie. W orzeczeniu tym zostało już wyjaśnione, że – zgodnie z § 19 i 20 rozp. Ministra Sprawiedliwości o postępowaniu dyscyplinarnym – w sprawach adwokatury Komisja Dyscyplinarna wszczyna postępowanie na żądanie rzecznika dyscyplinarnego, który wnosi akt oskarżenia. Postępowanie dyscyplinarne ma więc charakter postępowania z urzędu, a nie postępowania prywatnoskargowego. Nawet odstąpienie rzecznika dyscyplinarnego od oskarżenia po wniesieniu aktu oskarżenia nie może powodować umorzenia postępowania (§ 5 rozp. oraz art. 54 k.p.c.). Również zgodnie z art. 3 k.p.k. postępowanie dyscyplinarne umarza się, gdy zachodzi okoliczność wyłączająca ściganie. Do takich okoliczności w postępowaniu z urzędu nie należy cofnięcie skargi przez pokrzywdzonego i pogodzenie się jego z obwinionym. Pogodzenie takie natomiast powinno być ocenione przy wydawaniu orzeczenia merytorycznego łącznie z całością materiału sprawy (§ 2 rozp. Min. Sprawiedl. o post. disc.). Wreszcie „znaczny upływ czasu od daty inkryminowanego zajścia”, jeśli nie stanowi przedawnienia ścigania czy też wyrokowania, nie może również stanowić okoliczności wyłączającej wydanie orzeczenia w myśl art. 3 k.p.k.

W tych warunkach należało zaskarżone postanowienie uchylić i sprawę przekazać do merytorycznego rozpoznania.